

Datum
10 mei 2021

Van
PCA Hustinx

Betreft: reactie op internetconsultatie "Wijziging van het Besluit Wfsv ivm de verhoging terugkeerpremie ZW"

ABU pleit voor verdergaande maatregelen voor een gelijk speelveld in het hybride stelsel voor de ziektewet

De Algemene Bond Uitzendondernemingen (ABU) maakt graag gebruik van de mogelijkheid om te reageren op het ontwerpbesluit.

Het hybride stelsel in huidige vorm mist doel.

- Ook de ABU is voor een hybride stelsel waarbij de verschillende spelers elkaar scherp houden en zo bijdragen aan effectieve preventie van en re-integratie bij ziekte en arbeidsongeschiktheid
- De ABU herkent de geschetste problematiek van een ongelijk speelveld, waardoor niet de effectiviteit van de uitvoering van de ZW bepalend is, maar de financiële prikkelwerking die veroorzaakt wordt door het ontwerp van het hybride stelsel.
- Hierbij moet worden aangemerkt blijft dat een stelsel rekening moet houden met het feit dat de terugkerende eigenrisicodragers gedurende de eerste twee jaar dubbele lasten heeft. Immers: de werkgever draagt dan zowel de staartlasten uit de periode van het eigenrisicodragers als de lasten van de sectorpremie. Veel eigenrisicodragers hebben geen "ZW-verzekering", dus dragen deze kosten zelf.

Het aanpassen van de terugkeerpremie is een deel van de oplossing. Maar een fundamentele oplossing is nodig om het probleem echt aan te pakken.

- De berekeningswijze van de terugkeerpremie is slechts een van de elementen die meespelen bij de keuze voor publieke of private uitvoering van de ZW. Het aanpassen van de berekening van de sectorale premie is dan ook slechts een deel van de oplossing.
- De ABU is van mening dat de oorsprong van de problematiek fundamentele van aard is: zolang de afrekensystematiek van ZW-lasten tussen de publieke en private opties zo wezenlijk verschillend is, zal dit medebepalend zijn bij de keuze voor eigenrisicodragers.
- Het afrekensysteem van het publieke stelsel en de berekeningswijze van de premie, kan leiden tot een premiebeschikking, waarbij de premielast niet in verhouding staat tot de feitelijke ZW-schade. Immers: niet de actuele feitelijke ZW-lasten zijn bepalend voor de ZW-lasten, maar een mix van schade en groei van de loonsom uit verleden zijn bepalend. Dit kan tot onevenredig lage of onevenredig hoge lasten leiden. Een voorbeeld ter illustratie: een bedrijf met een dalend verzuim en een stijgende loonsom kan zomaar geconfronteerd worden met een premielast in het publieke bestel die meer dan tweemaal zo hoog is, dan de feitelijke ZW-last die hij als eigenrisicodragers zou hebben. Zolang deze grote verschillen kunnen bestaan, is er een sterke prikkelwerking om te wisselen van publiek naar privaat en vice versa.
- Om met een hybride ZW-stelsel het doel te bereiken van een gelijk speelveld, waarbij alleen de effectiviteit van de uitvoering de keuze zal worden bepaald, is een andere, betere en actuelere wijze van vaststelling van de Whk-premie noodzakelijk.
- Als alternatieve premieberekening kan worden gedacht aan een model waarbij voor grote werkgevers het verschil tussen feitelijke ZW-schade en de afgedragen ZW-premie in enig jaar uiteindelijk alsnog aan de betreffende werkgever wordt doorberekend. De Whk-premie wordt dan feitelijk volledig geïndividualiseerd.

- Bij een fundamentele oplossing dient eveneens gekeken te worden naar nieuwe en nagenoeg lege (geen of weinig verloning) juridische entiteiten die later in tijd ingezet gaan worden met het doel om werknemers te verlonen, alsmede (het definiëren van) het verplaatsen van personeel naar andere BV's.

Het opheffen van de verschillen in vereisten tussen publieke en private uitvoering van de ZW is essentieel voor een gelijk speelveld

- Op verschillende deelterreinen zijn er verschillen tussen de publieke ZW en de private ZW. Zolang deze verschillen blijven bestaan, zal het hybride stelsel niet zijn doel bereiken. De ABU benoemt graag de volgende problemen waarbij sprake is van ongelijke behandeling van de beide varianten:
  - De eigenrisicodragers dienen voor een ziektewetuitkering een ander premieregime te hanteren dan UWV (ERD betaalt premies conform sector 52 en UWV betaalt een gemiddelde sectorpremie). Hierdoor heeft de eigenrisicodragers hogere lasten dan de werkgever als publiek-verzekerde bij UWV. De ABU is van mening dat het weghalen van dit oneigenlijke verschil uitvoeringstechnisch makkelijk is en tegelijkertijd wezenlijk bijdraagt aan een gelijk speelveld.
  - Voor iedere beslissing die een eigenrisicodragers nu neemt over een uitzendkracht, gedeeltelijk werk, sanctioneren, boetes, terugvorderingen e.d. moet een akkoord/beslissing worden aangevraagd aan UWV. Dit geeft een enorme administratieve last en veel late beslissingen voor de eigenrisicodragers door o.a. vertraging bij UWV. De ERD werkgever/uitvoerder zou dezelfde rechten t.b.v. besluitvorming moeten krijgen als UWV. Bezwaar en beroep door (ex)werknemers kan op verzoek altijd worden ingezet. Toetsen op rechtmatigheid en juistheid van activiteiten van de ERD-werkgever kan altijd achteraf door UWV
  - Iedere herstel melding welke door de bedrijfsarts wordt geïnitieerd t.b.v. een (ex)werknemers moet nu nog voorgelegd worden aan UWV. De bedrijfsarts dient dezelfde bevoegdheden te krijgen als SMZ van UWV. Bezwaar en beroep door (ex)werknemers kan op verzoek altijd worden ingezet. Toetsen op rechtmatigheid en juistheid van activiteiten van de ERD-werkgever kan immers altijd achteraf door UWV
  - De eigenrisicodragers dienen nu een aparte verzuimadministratie voor ZW-gerechtigden te voeren maar dient wel de VCR-methode toe te passen, tenzij deze aparte administratie in een aparte bedrijfseenheid met een ander LH-nummer plaats heeft. UWV blijft hiervan gevrijwaard.
  - Inkoop van diensten bij UWV. Informatie over no-risk situaties dient ingekocht te worden bij UWV omdat de ERD-werkgever geen toegang heeft tot polisadministratie. Er worden door de ERD-werkgever niet alleen kosten gemaakt maar ook no-risk gelden misgelopen. UWV beschikt wel over toegang tot de polisadministratie, ter beoordeling van no-risk situaties waardoor publiek verzekerde werkgevers per saldo meer gebruik maken van no-risk gelden dan de ERD-werkgever.
- Zolang de ERD werkgever/uitvoerder niet over dezelfde uitvoeringsmogelijkheden, zoals hierboven geschetst, kan beschikken als UWV, is er een ongelijk speelveld. De kosten voor de ERD-werkgever zijn hoger dan die van publiek verzekerde werkgevers, maar ook de administratieve last en de verantwoordelijkheidsverdeling zijn ongelijk.
- Als deze ongelijkheid niet wordt gerepareerd leidt een hybride stelsel tot oneigenlijke keuzes voor de uitvoering van de ziektewet.
- Een bijkomend voordeel is dat het gelijk maken van publieke en private uitvoering, ook een verlichting kan zijn van de uitvoeringstaken van UWV.

Een aanpassing van de terugkeerpremie vraagt ook om herijking van het aantal wisselmomenten.

- De vraag is of bij het aanpassen van de terugkeerpremie naar het niveau van de sectorale premie er nog een grondslag is om de periode van drie jaar dat wisselen niet meer mogelijk is. Bovendien is het de vraag of de mogelijkheid om tweemaal per jaar van stelsel te wisselen heroverwogen moet worden.